

РЕШЕНИЕ

№ 34398

гр. София, 21.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 08.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **4944** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 и, ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на М. Ю. А. /М. У. А./, [дата на раждане], гражданка на С. арабска република, чрез адв. Г. Я., против отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип "D") от 30.03.2025г. по заявление, подадено на 23.02.2025г., постановен от М. Г., завеждащ консулска служба в Посолство на Република България в [населено място], Х. кралство Й.. Жалбоподателят твърди, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен поради неспазване на установената форма, допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и противоречие с материалноправните разпоредби на закона - основания по чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 АПК. Според страната актът не отговаря на изискванията за формата по чл. 59, ал. 2 АПК - не е мотивиран. Твърди още, че административният орган не е спазил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни всички релевантни за случая факти и обстоятелства. Изтъква, че с отказа се засягат права и свободи, гарантирани от чл. 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ), тъй като държавните власти, чрез неправилно тълкуване на закона недопустимо са се намесили в личния му и семеен живот. Моли оспореният отказ да бъде отменен и преписката да бъде върната за ново разглеждане на искането му за виза за дългосрочно пребиваване.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. С., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът, консулско длъжностно лице при Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й., чрез упълномощен процесуален представител-юрисконсулт А., чрез

процесуалния си представител, в съдебно заседание оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, като излага съображения за това. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 23.02.2025г. жалбоподателката М. Ю. А. /М. У. А./, [дата на раждане] , гражданка на С. арабска република, е подала в Посолството на Република България в А., Й., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д. В заявлението жалбоподателката е посочила, че е омъжена, целта на пътуването е събиране на семейство, име и адрес на канещото лице – Й. Р. А..

Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени: Решение № 7435/01.07.2024г. на председателя на ДАБ при МС, с което разрешава на Й. Р. А., сирийски гражданин от мъжки пол с предоставен хуманитарен статут в Република България (Решение № 4575/20.03.2024г.) да се събере на територията на Република България със своята съпруга М. Ю. А. и със своите деца: Л. А. Ю., Н. А. Ю., Д. А. Ю. и В. А. Ю..

На 30.03.2025г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от компетентно длъжностно лице в Посолството на Република България в А.. Като правно основание е отбелязано „чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ“ и допълнителни бележки- „Има данни, че целта на влизането му може да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна“. Отказът е изпратен на същия ден по електронната поща на лицето.

По делото е представена административната преписка по издаване на оспорения акт в цялост, както и допълнително ангажираните писмени доказателства от страните.

От ответника е представена заповед № 1/26.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България А., с което упълномощава, считано от 26.01.2025г. М. Д. Г.-втори секретар, завеждащ Консулска служба и МОЛ в ДП-А., като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи. Посочено е, че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от заместника му. Представена е и заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р. България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

В хода на съдебното производство от ДАНС са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза на М. Ю. А. . С писмо рег. № М-7385/11.07.2025г. на зам.-председателя на ДАНС настоящият състав е уведомен, че съгласувателната процедура по подаденото от М. Ю. А. заявление е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“-гр. С., като е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на виза топ „D“, тъй като за лицето няма данни, че представлява заплаха за националната сигурност и няма изготвени документи, относими към настоящото производство. Посочено е, че положителното становище на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи, участващи в съгласувателната процедура.

В хода на съдебното производство жалбоподателят представя и са приети от съда следните писмени доказателства: допълнително споразумение към трудов договор, по който страна е съпруга на жалбоподателката; съдебно решение № 24721/18.07.2025г., постановено по адм. д. № 20257010704969/2025г. на 84-ти състав на АССГ, с което се отменят отказите за издаване на визи

за дългосрочно пребиваване в Р.България на децата на жалбоподателката.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу утежняващи индивидуални административни актове, които подлежи на пряк съдебен контрол на основание чл. 10а, ал.4 ЗЧРБ, тъй като се касае за засягане на основни права и свободи на ЕКПЧ, а именно чл. 8 от конвенцията, посочено с жалбата. Същата е процесуално допустима, разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В конкретния случай между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че отказът, предмет на делото, е издаден от компетентен орган. Към датата на издаване на отказа министърът на външните работи със заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. е възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно приложение № 7 към чл.34, ал.1 и приложение № 8 към чл. 34, ал.2 от НУРИВОВР. Отказът, предмет на делото, е издаден от М. Д. Г.- втори секретар, завеждащ Консулска служба и МОЛ в ДП-А., който с нарочна заповед № 1/26.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България А., е определен за компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на откази за издаване на визи.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от НУРИВОВР. Видно от заявлението, жалбоподателката е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D" с цел събиране на семейството. Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Съгласно чл. 34, ал.1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва закононото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. В цитираната т. 22 е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за форма, уредено в чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс. Според тази разпоредба административният акт в писмена форма трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта.

Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 от Закона за чужденците в Република България. Неясно е на каква фактическа основа органът е приел, че жалбоподателката възнамерява да използва България като транзитен пункт към трета държава.

От представения отговор от ДАНС е видно, че за лицето М. Ю. А. не е налице отрицателно становище. С оглед на този факт, съдът намира, че не са налице предпоставки в условията на обвързана компетентност в конкретния случай, при които административният орган е длъжен да постанови отказ по заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на М. Ю. А..

В съдържанието на акта липсват конкретни мотиви, обосноваващи този извод. В конкретния случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт – Решение № 7435/01.07.2024г. на председателя на ДАБ при МС, с което разрешава на Й. Р. А., сирийски гражданин от мъжки пол с предоставен хуманитарен статут в Република България (Решение № 4575/20.03.2024г.) да се събере на територията на Република България със своята съпруга М. Ю. А. и със своите деца: Л. А. Ю., Н. А. Ю., Д. А. Ю. и В. А. Ю..

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма, което е необосновано. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства.

В заключение следва да се допълни, че доказателствената тежест – за това, че има причини за отказ е на ответника. Той следва да установи, както предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Не е спорно, че отказът за издаване на виза от типа на процесната се съставят на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Изложеното обаче не означава, че не трябва да има мотиви на база представените документи, които да обосноват посочено правно основание. Неизлагането на конкретни мотиви е в нарушение на императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В този смисъл е и съдебната практика по идентични основания за отказ, че "визираните в акта законови норми са общо и бланкетно формулирани, а при постановяването му неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа". В този смисъл е Решение № 9392 от 13.07.2020г. на ВАС по адм. д. № 12417/2019г., IV о., Решение № 5447 от 28.04.2021г. на ВАС по адм. д. № 2641/2021г., IV о.

С оглед изложеното, постановявайки оспорения административен акт, адм. орган е нарушил основен принцип в административното правораздаване, заложен в чл. 6 от АПК, а именно: принципа на съразмерност, изразяващ се в следното – адм. акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Освен това административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

С оглед изложеното, преписката следва да бъде върната на компетентния административен орган

със задължителни указания за тълкуване и прилагане на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията и целта на пребиваването на жалбоподателя в България, и да прецени дали те отговарят на законовите изисквания. Необходимо е да бъде установено дали представените сведения от жалбоподателя доказват реално целта на пътуването му и намерението на жалбоподателя.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, но такива не се претендират, поради което не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Ю. А. /М. У. А./, [дата на раждане] , гражданка на С. арабска република, отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип "D") от 30.03.2025г. по заявление, подадено на 23.02.2025г., постановен от М. Г., завеждащ консулска служба в Посолство на Република България в [населено място], Х. кралство Й..

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ консулска служба в Посолство на Република България в [населено място], Х. кралство Й. за ново произнасяне по заявлението за виза на М. Ю. А. /М. У. А./, [дата на раждане] , гражданка на С. арабска република, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: